

Vajon G. mit áldozott fel? Amíg egészséges voltam, úgy éreztem, mi együtt olyan értéket jelentünk, ami minden áldozatot megér. G.-t rengetegen csábították: pénzzel, hatalommal, gazdagsággal, befolyással. Hiszen lényegében minden férfit elkápráztatott: szépsége és szelleme, lelki érzékenysége. Dúsgazdag tőkésék, idegenbe szakadtak és hazai bárók, politikusok és professzorok, írók és diákok bolondultak érte. És ami sokkal érdekesebb: nőket is elvarázsolt (nem úgy...), egyszerűen a szellemével, lelkével. Olyan képességei voltak már akkor is, melyek boszorkányosnak tűnhetnek. Empátia, együttérzés, szerénység, de határozottság, nem megalázkodás. Megközelíthetetlen és ugyanakkor nyitottság. Mint a gyerekek, megrészegettek a „játéktól” a férfiak. G. kinyitotta lelkük ablakait, egyszerűen benézett és elmondta mit lát. Ők maguk sosem láthatták ezeket a zezugos helyiségeket, tükör által aligha lehetett oda bepillantani. De G. ablakai csak függönyön át látszottak, s az igazi titkok ajtaja mindig zárva maradt. Nem irigységből, fukarságból, hanem szilárd elvi alapokból: a szerelem volt odabenn, igazi, vérrel, szellemmel kikevert földön túli érzés. Olyan mély és olyan sorsszerű, mint a halál. Ellegyintette hát G. is a kalandot, a vadságot, a sokféle tapasztalást, gazdagságot. Elhessegette a csábítást, a kísértést. Ezért lehettünk boldogok, amíg a betegség ki nem kezdte a titkokat. S az idő, az idő... Nem: a betegség! A betegség kikezdte a szerelmünket? Lelassult a robogásunk, lelkünk egy fontos darabja már nem együtt fut az úton? Vannak elcsatangolt igazságaink?

Szerencsés Károly